

16 Σεπτεμβρίου 2014

Όταν η Αγία Ευφημία πήγε στον Γέροντα Παΐσιο

[/ Πεμπτούσια](#)

Image not found or type unknown

Ήταν στην αυλή της Καλύβης του ο

Γέροντας (Παΐσιος), όταν τον επισκέφθηκε κάποιο πνευματικό του τέκνο. Επανελάμβανε συνεχώς από την καρδιά του: «Δόξα σοι ο Θεός», πάλιν και πολλάκις. Σε μια στιγμή ο Γέροντας του είπε: «Αχρηστεύεται κανείς με την καλή έννοια».

-Ποιός, Γέροντα;

-Ήσυχα καθόμουν στο Κελλί μου, ήρθε και με παλάβωσε. Ωραία περνούν επάνω.

-Τί συμβαίνει, Γέροντα;

-Θα σου πω, αλλά μην το πεις σε κανέναν.

Του διηγήθηκε τότε το εξής:

«Είχα γυρίσει από τον κόσμο, όπου είχα βγει για ένα εκκλησιαστικό θέμα. Την Τρίτη, κατά η ώρα 10 το πρωί, ήμουν μέσα στο Κελλί μου και έκανα τις Ώρες. Ακούω χτύπημα στην πόρτα και μια γυναικεία φωνή να λέη: «Δι'ευχών των αγίων Πατέρων ημών...». Σκέφθηκα:

«Πως βρέθηκε γυναίκα μέσα στο Όρος;». Εν τούτοις ένιωσα μια θεία γλυκύτητα μέσα μου και ρώτησα:

-Ποιος είναι;

-Η Ευφημία, απαντά.

»Σκεφτόμουν, «ποιά Ευφημία; Μήπως καμιά γυναίκα έκανε καμιά τρέλλα και ήρθε με ανδρικά στο Όρος; Τώρα τί να κάνω;». Ξαναχτυπά. Ρωτάω: «Ποιος είναι;». «Η Ευφημία», άπαντα και πάλι. Σκέφτομαι και δεν ανοίγω. Στην τρίτη φορά πού χτύπησε, άνοιξε μόνη της η πόρτα, πού είχε σύρτη από μέσα. Άκουσα βήματα στον διάδρομο. Πετάχτηκα από το Κελλί μου και βλέπω μια γυναίκα με μανδήλα. Την συνώδευε κάποιος, πού έμοιαζε με τον Ευαγγελιστή Λουκά, ο οποίος εξαφανίσθηκε. Παρ' όλο πού ήμουν σίγουρος ότι δεν είναι του πειρασμού, γιατί λαμποκοπούσε, την ρώτησα ποιά είναι.

-Η μάρτυς Ευφημία, άπαντα.

-Αν είσαι η μάρτυς Ευφημία, ελα να προσκυνήσουμε την Αγία Τριάδα. Ό,τι κάνω εγώ να κάνης και σύ.

Μπήκα στην Εκκλησία, κάνω μια μετάνοια λέγοντας: «Εις το όνομα του Πατρός». Το επανέλαβε με μετάνοια. «Και του Υιού». «Και του Υιού», είπε με ψιλή φωνή.

-Πιο δυνατά, ν' ακούω, είπα και επανέλαβε δυνατώτερα.

»Ένώ ήταν ακόμα στο διάδρομο έκανε μετάνοιες, όχι προς την Εκκλησία, αλλά προς το Κελλί μου. Στην αρχή παραξενεύτηκα, αλλά μετά θυμήθηκα ότι είχα μια μικρή χάρτινη εικονίτσα της Αγίας Τριάδος, κολλημένη σε ξύλο, πάνω από την πόρτα του Κελλιού μου. Αφού προσκυνήσαμε και για τρίτη φορά -«Και του Αγίου Πνεύματος»- μετά είπα: «Τώρα, να σε προσκυνήσω και εγώ». Την προσκύνησα και ασπάστηκα τα πόδια της και την άκρη της μύτης της. Στο πρόσωπο το θεώρησα αναίδεια να την ασπασθώ.

»Υστερα κάθησε η Αγία στο σκαμνάκι και εγώ στο μπαουλάκι και μου έλυσε την απορία πού είχα (στό εκκλησιαστικό θέμα).

»Μετά μου διηγήθηκε την ζωή της. Ήξερα ότι υπάρχει μια αγία Ευφημία, αλλά τον βίο της δεν τον ήξερα. Όταν μου διηγείτο τα μαρτύρια της, όχι απλώς τα άκουγα, αλλά σαν να τα έβλεπα· τα ζούσα. Έφριξα! Πά, πά, πά!

-Πώς άντεξες τέτοια μαρτύρια; ρώτησα.

-Αν ήξερα τί δόξα έχουν οί Άγιοι, θα έκανα ό,τι μπορούσα να περάσω πιο μεγάλα μαρτύρια.

»Μετά απ' αυτό το γεγονός για τρεις μέρες δεν μπορούσα να κάνω τίποτα. Σκιρτούσα και συνεχώς δόξαζα τον Θεό. Ούτε να φάω, ούτε τίποτα... συνεχώς δοξολογία».

Σε επιστολή του αναφέρει: «Σ' όλη μου τη ζωή δεν θα μπορέσω να εξοφλήσω την μεγάλη μου υποχρέωση στην αγία Ευφημία, η οποία ενώ ήταν άγνωστη μου και χωρίς να είχε καμμία υποχρέωση, μου έκανε αυτή την μεγάλη τιμή...».

Διηγούμενος το γεγονός πρόσθεσε με ταπείνωση ότι παρουσιάστηκε η αγία Ευφημία, «όχι γιατί το αξίζω, αλλά επειδή με απασχολούσε εκείνο τον καιρό ένα θέμα πού είχε σχέση με την κατάσταση της Εκκλησίας γενικά, και για δύο άλλους λόγους».

Εντύπωση έκανε στον Γέροντα «πώς αυτή η μικροκαμωμένη και αδύνατη άντεξε τόσα μαρτύρια; Να πής ήταν καμμία... (εννοούσε σωματώδης και δυνατή). Μια σταλιά ήταν».

Μέσα σε αυτήν την παραδεισένια κατάσταση συνέθεσε προς τιμήν της Αγίας ένα στιχηρό προσόμοιο: «Ποίοις ευφημιών άσμασιν ευφημήσωμεν την Ευφημίαν, την καταδεχθείσαν από άνωθεν και επισκεφθείσασαν κάτοικον μοναχόν ελεεινόν εν τη Καψάλα. Εκ τρίτου την θύραν πάλιν του έκρουσε τετάρτη ήνοιχθη μόνη εκ θαύματος και εισελθούσα με ουράνιον δόξαν, του Χρίστου η Μάρτυς, προσκυνούντες ομού Τριάδα την Αγίαν».

Και ένα εξαποστειλάριο κατά το «Τοις μαθηταίς συνέλθωμεν...», που άρχιζε: «Μεγαλομάρτυς ένδοξε του Χρίστου Ευφημία, σ' αγαπώ πολύ-πολύ μετά την Παναγία...». (Φυσικά αυτά δεν τα είχε για λειτουργική χρήση, ούτε τα έψαλλε δημοσίως).

Παρά την συνήθεια του βγήκε πάλι στην Σουρωτή και έκανε τις αδελφές μετόχους αυτής της ουράνιας χαράς. Με την βοήθεια του και τις οδηγίες του αγιογράφησαν

την Αγία, όπως του εμφανίσθηκε.

Ο Γέροντας φιλοτέχνησε το αρνητικό της εικόνας της Αγίας σε μήτρα ατσάλινη με την οποία έκανε πρεσσαριστά είκονάκια και τα μοίραζε ευλογία στους προσκυνητές εις τιμήν της αγίας Ευφημίας. Κατά το σκάλισμα δυσκολεύτηκε να κάνει τα δάχτυλα του αριστερού της χεριού. Είπε: «Παιδεύτηκα να κάνω το χέρι της, αλλά μετά έβαλα έναν καλό λογισμό: «Ίσως επειδή και εγώ την παίδεψα την καημένη».

*Πηγή: Ιερομονάχου Ισαάκ, Βίος Γέροντος Παϊσίου του Αγιορείτου, σελίδες: 224-228
Έκδοσις Καλύβης Αναστάσεως, Καψάλα, Άγιον Όρος, 2004*